

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

"Ομηρος

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαίραν καλὴν μετὰ χερσίν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
 τὴν ἕτερος ρίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα
 ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς' ἀερωθεὶς
 ριγιδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὠρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ταρφέ' ἀμειβομένω' κούροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
 ἔσπευτες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπτος ὠρώρειν. (θ 372—80)

Ἡσίοδος

... τῶν δ' ἀκάματος ρέει αὐδὴ
 ἐκ στομάτων ἠδεῖα· γελᾷ δέ τε δῶματα πατρὸς
 Ζηγνὸς ἐριγδούποιο θεῶν ὅπῃ λειριόεσση
 σκιδναμένη· ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
 δῶματά τ' ἀθανάτων· αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
 θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλειουσιν αἰοιδῆ....

Ἐκ γὰρ τοι Μουσᾶων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 ἄνδρες αἰοδοὶ ἕασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί,
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὃ δ' ὄλβιος, ὃν τινα Μοῦσαι
 φίλωνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ρέει αὐδὴ·
 εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ αἰοιδὸς
 Μουσᾶων θεράπων κλέεα προτέρων ἀνθρώπων
 ὑμνήσῃ μάκαράς τε θεοῦς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 αἰψ' ὃ γε δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται οὐδέ τι κηδέων
 μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεᾶων.
 Χαίρετε, τέκνα Διός, δότε δ' ἡμερόεσσαν αἰοιδῆν. (Θεογονία 23—4, 94—104).

Νοσοῖς

Ἄδιον οὐδὲν ἔρωτος, ἃ δ' ὄλβια, δεύτερα πάντα
 ἐστίν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσσά καὶ τὸ μέλι.
 Τοῦτο λέγει Νοσοῖς· τίνα δ' ἃ Κύπρις οὐκ ἐφίλησεν,
 οὐκ οἶδεν κήνας τᾶνθεα ποῖα ρόδα.

Ψαλμὸς ΚΘ'

- Ἐφώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με καὶ οὐκ εὐφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ.
- Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἴασω με.
- Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταδαιμόνων εἰς λάκκον.
- Ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσοι αὐτοῦ, καὶ ἐξαμολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.
- Ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζῶῃ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ. τὸ ἐσπέρας αὐλι-

σθήσεται κλαυθμός και εἰς τὸ πρῶτ' ἀγαλλίασις.

7. Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

8. Κύριε, ἐν τῇ θελήματί σου παρέσχου τῇ κάλλει μου δύναμιν· ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου και ἐγενήθην τεταραγμένος.

9. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, και πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι.

10. τίς ὠφέλεια ἐν τῇ αἱματί μου ἐν τῇ καταθηνίᾳ με εἰς διαφθοράν; μὴ ἐξομολογήσεται σοι χροῦς ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειάν σου;

11. ἤκουσε Κύριος και ἤλεησέ με, Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

12. ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χαράν ἐμοί, διέρρηξας τὸν σάκκον μου και περιέξωσάς με εὐφροσύνην,

13. ὅπως ἂν ψάλῃ σοι ἡ δόξα μου και οὐ μὴ κατανυγῶ. Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαι σοι.

Πεντηκοστήριον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρά εἰλήσας και ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῇ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

*

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ και θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἄταφον, εὐσυμπάθητον, θρηῆνον ἀναλαβόν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἱμοὶ! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὄν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, και ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, και διερρήγγυτο τοῦ γασῶ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σὲ κηδεύω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσφαύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὕμνολογῶ και τὴν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων· Κύριε, δόξα σοι.

*

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ και τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

*

Λάμψον τὰς καρδίας, τρισηλίε Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῇ τριλαμπεῖ φωτί σου, και δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, και πράττειν τὸ σὸν θέλημα, τὸ ἀγαθὸν και τέλειον και μεγαλύνειν και δοξάζειν σε.

Κυπριακὰ ἐρωτικά

Ἄχ τὸν φόδον μου χιονίζω
κι ἄχ τὴν πεθυμιάμ μου ἀφταιννω·
νέφος ἔχω ἀντάδ διαβαίνω
και τὸν ἥλιον δὲν βιγλίζω·

Μὲ τὰ δάκρυα ψιχαδίζω
κι ἴτσου, γοιὸν ἀναστενάξω
τοῦ Βοριᾶ και Νότου μοιάξω
και καλὸν πιὸν δὲν ὀλπίζω.

Ἄγγελος Σικελιανός

Ἵπνος μᾶς ἐπαιρνε γλυκός
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βύθια,
ἀνοιχτομάτης και γλυκός,
σὸν ἐσωπαῖναν τὰ βαθιά,

τὴν πλάση ὀποῦ ξεσκέπαζαν,
μεγάλια παραμύθια.

Κι' ὡς γὰ λαγοκοιμήμουνα
μὲ διάφωτα ματόφυλλα,